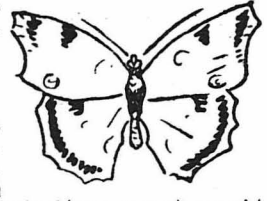

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. —Ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος Ίωσήφ Ρουλταμπία, αστυνομικός συντάκτης της «Εποχής», αλλά και μοναδικός ντετέκτιβ, φτάνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας, προκαλεσμένος απ' τον ίδιο τον Τσάρο, ο οποίος τον αναθέτει να προστατεύσει τον άρρωστο υιό του στρατηγού Τρεμπασόφ, από τις αλλεπάλληλες και μυστηριώδεις δολοφονικές απόπειρες που γίνονται εναντίον του. Ο Ρουλταμπία πηγαίνει άμεσα στην έξοχη βίλλα του Τρεμπασόφ, όπου τον δέχεται η γυναίκα του στρατηγού Ματρώνα Πετρόβνα, η άρρωστη αυτή σύζυγος, η οποία άρρωσται μερουργία για την ασφάλεια του άντρός της. Ο νεαρός δημοσιογράφος εικάζει απ' τη βίλλα όλους τους αστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την ασφάλεια του στρατηγού, επιδεικνύοντας τους μία σχετική έξουσιοδότηση του άρχηγού της αστυνομίας Κουπρίαν και αναλαμβάνει μόνος του τα καθήκοντά τους. Κατόπιν, συνοδεύεται από την στρατιγίνα, πηγαίνει στην τραπεζαρία της βίλλας, όπου βρίσκεται ο στρατηγός, που εινε τραυματισμένος στο πόδι από την τελευταία απόπειρα εναντίον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Ο στρατηγός τον δέχεται μ' έγκαρδιότητα, τον σινατά στους προσκαλεσμένους του και κατόπιν, ενώ ο Ρουλταμπία παρακολουθεί τους πότισμα και τα πάντα, η Ματρώνα Πετρόβνα άρχίζει να τον διηγείται τις δολοφονικές απόπειρες που έγιναν εναντίον του σιζύγου της.

...ο οποίος τον αναθέτει να προστατεύσει τον άρρωστο υιό του στρατηγού Τρεμπασόφ, από τις αλλεπάλληλες και μυστηριώδεις δολοφονικές απόπειρες που γίνονται εναντίον του. Ο Ρουλταμπία πηγαίνει άμεσα στην έξοχη βίλλα του Τρεμπασόφ, όπου τον δέχεται η γυναίκα του στρατηγού Ματρώνα Πετρόβνα, η άρρωστη αυτή σύζυγος, η οποία άρρωσται μερουργία για την ασφάλεια του άντρός της. Ο νεαρός δημοσιογράφος εικάζει απ' τη βίλλα όλους τους αστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την ασφάλεια του στρατηγού, επιδεικνύοντας τους μία σχετική έξουσιοδότηση του άρχηγού της αστυνομίας Κουπρίαν και αναλαμβάνει μόνος του τα καθήκοντά τους. Κατόπιν, συνοδεύεται από την στρατιγίνα, πηγαίνει στην τραπεζαρία της βίλλας, όπου βρίσκεται ο στρατηγός, που εινε τραυματισμένος στο πόδι από την τελευταία απόπειρα εναντίον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Ο στρατηγός τον δέχεται μ' έγκαρδιότητα, τον σινατά στους προσκαλεσμένους του και κατόπιν, ενώ ο Ρουλταμπία παρακολουθεί τους πότισμα και τα πάντα, η Ματρώνα Πετρόβνα άρχίζει να τον διηγείται τις δολοφονικές απόπειρες που έγιναν εναντίον του σιζύγου της.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Και ο στρατηγός Τρεμπασόφ, παίρνοντας τα χέρια της γυναίκας του και της κόρης του, άρχισε να τα φιλά με τρυφερότητα. Το θέαμα αυτό ήταν έξαιρετικά συγκινητικό.

Κάθε τόσο, ενώ ο Έρμολάι σερβίριζε τα λικέρ, ο στρατηγός, χτυπώντας το πληγωμένο του πόδι, έλεγε:

—Πάει καλύτερα! Πάει καλύτερα!...

«Έλετα η Νατάσα τραγουδούσε πάλι. Η φωνή της ύψώθηκε μέσα στη διάφανη νύχτα, γλυκιά, καθαρή, λαμπρή.

«Α! πώς την κίτταζαν οι δυο ύπασιστάι του πατέρα της, ο Βόρος κι' ο Μιχάλης την ώρα που τραγουδούσε! Όλη η φωτιά της καρδιάς τους έλαμπε μέσα στα μάτια τους.

Στο διάστημα αυτό, η Ματρώνα Πετρόβνα πλανόταν μέσα στο σπίτι, απ' το βήγασμα ως τη σοφίτα, άρρωτηνώντας για το σιζύγό της, σαν μία πιστή σκιά, έτοιμη να δαγκώσει, να ριχτεί μπροστά στον κίνδυνο, να δεχτεί χτυπήματα, να πεθάνει για τον άρρανή της... και αναζητώντας παντού τον Ρουλταμπία, ο οποίος είχε εξαφανιστεί πάλι...

II ΝΥΧΤΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ

Η Ματρώνα, αφού έβωσε διαταγή στους ίσηρέτες ν' άρρωτηήσουν όλοι τη νύχτα, ώλιωμένοι ως τα δόντια, κατέβηκε στον κήπο. Κάτω απ' τη βεράντα, ο θυρωρός έστρωσε ένα στρώμα για να διανυχτερεύσει εκεί ο Έρμολάι. Τον θύρωσε αν είδε πουθενά τον νεαρό Γάλλο, μα εκείνος της άπάντησε άρρηκτά.

Πού λοιπόν... πού λοιπόν βρισκόταν ο Ρουλταμπία;

Ο στρατηγός, τον οποίο πούδ όλιγου είχε ανεβάσει μόνη της στο δωμάτιό του και τον είχε βάλει να πλαγιάσει στο κρεβάτι του, χωρίς τη βοήθεια κανενός, ήταν κι' αυτός άνησιγος, γι' αυτή την περιεργή εξαίνα. Μήπως οι έχθροι τους είχαν ξεκτερόδεψει κιάλας τον Ρουλταμπία σπου; Οι φίλοι τους είχαν φύγει όλοι κι' οι άξιοιστοι της υπηρεσίας είχαν άποσιφθεί κι' έκεινοι, χωρίς να μπορούσιν να πουν πού είχε πάει αυτό το χαμίν ο δημοσιογράφος.

Η φτωχή Ματρώνα περιφερόταν τώρα μέσα στον κήπο με την καρδιά της άναστασιμένη. Πόσο βαρειά ήταν η νύχτα!... Της πλάκωνε σαν βουδ το στήθος. Ποτέ το σκοπάδι δεν ήταν τόσο πυκνό. Κάθε φορά που άνιάνανε, νόμιζε πώς σήκωνε με το στήθος της όλο το βάρος της νύχτας.

Η Ματρώνα τα εξέταζε όλα, όλα. Όλες η πόρτες ήταν καλά κλεισμένες. Δεν ύπηρχαν πειά μέσα στο σπίτι παρά άνθρωποι, στους όποιους είχε άπόλυτη εμπιστοσύνη, μα στους όποιους όστος όστος δεν έπέτροπε να περ...

φέρωνται σε μέρη που δεν είχαν χαμινιά δουλειά. Καθένας στη θέση του! Ναι, ήθελε να βρισκείται ο καθένας στη θέση του, όπως βρισκόνατο πάντα στις θέσεις τους τα πορσελάνα αυτά άγάλματα στα δρομάκια του κήπου, τα όποια διάσιζιζε τώρα.

Μα νά, εκεί, μπροστά της ένα απ' τ' άγάλματα αυτά σάλεψε, άπλωσε το χέρι του, την έπιασε από τη φούστα και ζάτι της είπε. «Α! της μιλούσε με τη φωνή του Ρουλταμπία! Ήταν ο Ρουλταμπία ο ίδιος!

—Σεις, Ρουλταμπία; ούτρησε η Ματρώνα μετροδεμένη.

—Ναι, εγώ ο ίδιος, άγατητή μου κυρία. Μα πέστε μου γιατί βάλετε τον Έρμολάι να κοιμηθί κάτω απ' τη βεράντα; Στείλτε τον να κοιμηθί στα μαγερεία μαζί με τον θυρωρό. Και σεις, άγατητή μου κυρία, γυρίστε γρήγορα στο δωμάτιό σας, κλείστε την πόρτα και μην άταχολεύσιβε πειά μ' έμένα. Καληνύχτα!

Και ο Ρουλταμπία, μέσ' στο σκοτάδι, ξανάγινε άγαλμα, άνάμεσα στ' άλλα πορσελάνα άγάλματα.

Η Ματρώνα Πετρόβνα, αφού εξέτελεσε όλες τις έντολές του Ρουλταμπία, ξαναγύρισε στο μεγάλο σαλόνι με το κλεφτοφανάρο στ' αυτό χέρι.

«Ω! πόσες νύχτες είχε περάσει έτσι, γλιστρώντας από πόρτα σε πόρτα, από δωμάτιο σε δωμάτιο, άρρωτηνώντας για να βιέξει αν άρρωτηνόν οι άνθρωποι της άστυνομίας και μη τοιάμινα σχεδόν ποτέ να πλαγιάσει στο στρώμα που έβραχνε μπροστά στην πόρτα του δωματίου του σιζύγου της. Ήταν ζήτημα αν κοιμόταν καθόλου η γυναίκα εκείνη.

Μα άπόψε, άπόψε πού έννοιωσε τον Ρουλταμπία κοντά της, άσθονόταν τον έναντό της λιγώτερο άνησιγος. Κι' όμως, δεν ίσηγχε πειά στη βίλλα ούτε ίγνος άστυνομικού. Μήπως αυτός ο μικρός είχε δική; Πάντως ήταν πού ήσηγχε τώρα, πού οι άστυνομικοί δεν βρισκόνατο πειά εκεί. Δεν περνούσε άπόψε την ώρα της, αναζητώντας τις οικίες τους μέσα στο σκοτάδι... ψάχνοντας μέσ' στη νύχτα στις πολυθρόνες... στους καναπέδες... Ξητώντας τους από τη νύχτα τους... φωνάζοντάς τους με το μικρό δνομά τους... τάζοντάς τους γενναία πουργιπυρία αν άρρωτηήσουν καλά... μετροντας τους για να ίδη αν εινε όλοι εκεί... και ριχνοντας τους έξαφνα στο πρόσωπο το φως του κλεφτοφαναρού της για να βεβαιωθί αν πραγματικά ήταν άστυνομικοί... και όχι τίποτε άλλο μ' ένα έκρηκτικό μηχάνημα κάτω απ' το μπράτσο τους.

Ναι, ήταν πού ήσηγχε τώρα πού δεν ήταν πειά ίποχρωσμένη να έτβλήτη την άστυνομία. Και φοβόταν λιγώτερο!

Για ό' αυτά, έννοιωσε τώρα ευγνωμοσύνη για τον νεαρό ρεπόρτερο.

«Έξαφνα, έννοιωσε να την τραβούν πάλι από τη φούστα... Γύρισε πίσω και είδε τον Ρουλταμπία. Πώς βοήθηκε εκεί τη στιγμή πού νόμιζε πως ήταν έξω απ' το σπίτι; Μα τίποτε δεν την ξάφναζε τώρα μ' αυτό τον μικρό διάβολο. Ήταν τόσο πονηρός!

—Σεις εδώ, μικρέ μου Ρουλταμπία; είστε παίρνοντας το χέρι του μέσα στα δικά της και σφιγγοντάς το νευρικά.

—Ναι, ναι...

—Μα πού είσαστε, άγατημέ μου μικρέ δάμιονα; Γύρισε όλο το σπίτι, μα δεν ούς συνάντησε πουθενά.

—Ήμουν κάτω απ' το τραπέζι των όρεχτικών μέσα στο μικρό σαλόνι.

—Και είδατε, άκούσατε τίποτε τριτωμένο κάτω απ' αυτό το τραπέζι;

—Κιόρα, νομίζετε ότι μπορεί να δη ή ν' άκούση κανείς τίποτε μέσα στη βίλλα, όταν δεν βοισκονται σ' αυτή παρά μόνο ούς πού άρρωτηνάτε, ο στρατηγός πού κοιμάται κι' η κόρη του πού έτοιμάζεται για ύπνο;

—Όχι! Όχι! είστε ζσηρά ή

«Α! πώς την κίτταζαν οι δυο ύπασιστάι του πατέρα της!...

στρατηγίνα. Δέν τό νομίζω! Δέν τό νομίζω! Τό όρμαζομα τό Χριστό!

— Έτσι μιλώσαν σιανά μέσα στό σκοτάδι, καθισμένοι σέ μιιά άκροάλα, κοντά-κοντά, ένός καναπέ, μέ τό χέρι του Ρουλιταμπιλ μέσα σπά παχειά χέρια τής στρατηγίνας.

— Κάί κάποι στόν κήπο, ξαναρώτησε ή στρατηγίνα, δέν είδατε, δέν άκούσατε τίποτε ;

— Άκούσα τόν άξιωματικό Βόρι, ό όποιος έλεγε γαλλικά στόν άξιωματικό Μιχάλη : «Θά ξαναγορίσουμε καί' εύθειαν στην πόλη». Ό άλλος του άπάντησε ρωσικά μ' έναν τρόπο άρνητικό. Έτακο λούθησε μιιά ζωοφή συζήτησις μεταξύ τους ρωσικά, την όποία φυσικά δέν κατάλαβα. Μά άπ' τά γρηγορά λόγια που άλλαξαν, άντελήφθη, ότι δέν ήσαν σύμφωνοι κα' ότι δέν αγαπιώνται!

— Ναι, δέν αγαπιώνται! είπε ή Ματρένα. Άγαπών κα' οι δύο τή Νατάσα!

— Κι' εκείνη ποιόν αγαπάει; Πρέπει να μου τό πηξε, κυρία μου!

— Άκούζεσαι πώς αγαπάει τό Βόρι καί τό πιστεύω. Κι' όμως, δείχνεται πολύ φιλικά προς τό Μιχάλη. Τόν παρακολούθει μάλιστα συχνά καί παίει στίς γωνίες συνομιλίες μαζί του, που κάνουν τό Βόρι άρρωστο άπό ζήλια. Άπαγόρευσε στό Βόρι να ή ζητήση σέ γύρω, μέ την πρόσφατα, ότι δέν θέλει ν' άφήση τόν πατέρα τής, σέ μιιά έποχή που σέ κάθε ώρα καί στιγμή ή ζωή του βροιάζεται έν κινδύνο.

— Καί σεις, κυρία, ρώτησε άπότομα ό Ρουλιταμπιλ, αγαπάτε τή Νατάσα;

— Ειλικρινώς, ναι, άπάντησε ή Ματρένα Πετρόβνα, τραβώντας τά χέρια τής άπ' τά χέρια του Ρουλιταμπιλ.

— Κι' εκείνη σάς αγαπάει;

— Έτσι νομίζω, κύριε, έτσι νομίζω. Ειλικρινώς, ναι, μ' αγαπάει καί δέν ύπόχει κανείς λόγος να μη μ' αγαπά. Νομίζω άκούσατε με καλά, γιατί σάς μιλάει ή καρδιά μου— ότι όλοι αγαπιόμαστε μέσα στό σπίτι. Οι φίλοι μας εινε πάλιο φίλοι δοκιμασμένοι. Ό Βόρις εινε ύπερασπιστής του σύζυγου μου πριν άπό χροόνια. Έχει βέβαια μοντέρνες ιδέες, τις όποιες δέν συμμερίζομαστε, μά εινε πιστός...

Φαντασθήτε! Έγραψε στίχους γιά τούς φρενητάς που σκοτώθηκαν σπα όδοφράγματα. Αύτους τούς στίχους τούς άπήγγελε μιιά μέρα σπή Νατάσα, ή όποία έκλαιγε, όταν ξεαφνα μιήσε μέσα καί τούς είδε ό στρατηγός. Έτακο λούθησε μιιά σκληρή τρομερή. Αυτό συνέβη πριν άπ' τήν τελευταία άπόπειρα, όταν ό σύζυγός μου είχε άκόμα γερά καί τά δικά του πόδια. Άρχισε λοιπόν να τά χτυπάει στό πάτωμα τόσο δυνατά, ώστε τραντάχτηκε όλο τό σπίτι.

— Κυρία, είτε τότε ό Ρουλιταμπιλ, πρέπει να μου διηγήητε καί την τρίτη άπόπειρα.

Μά αντί να του άπάντηση, ή Ματρένα του φώναξε τρομαγμένη:

— Άκούσατε!

Καί τόν έκανε να πεταχτή έπάνω τεντώνοντας τ' αυτιά του. Μά τί είχε άκούσει λοιπόν; Αύτός δέν άκουγε τίποτε.

— Δέν άκούτε; τόν ρώτησε ή Ματρένα, καταβάλλοντας μιιά προσπάθεια γιά να κινήση τήν άγωνία τής, δέν άκούτε ένα τικ-τάκ;

— Όχι, δέν άκούω τίποτε....

— Δέν άκούτε; Δέν άκούτε; Κάτι σάν τικ-τάκ του ρολογιού;

— Πώς θέλετε ν' άκούσω τικ-τάκ ρολογιού, άπάντησε ό Ρουλιταμπιλ, άφου κανένα ρολόι δέν δουλεύει μέσα στό σπίτι....

— Α! όποτε τό προσέβατε κα' αυτό; Ναί κανένα ρολόι δέν δουλεύει στό σπίτι, γιατί δέν μπορώ ν' άκούω τό τικ-τάκ τους, που θυμίζει τό τικ-τάκ τών ερωματικών μηχανημάτων.

— Ναι, ναι, τό καταλαβαίνω αυτό, μά τώρα δέν άκούω τίποτε....

— Έγώ νομίζω πως άκούω όλη την ώρα αυτό τό τικ-τάκ. Έπειτα! άπ' την τελευταία άπόπειρα, τό έρω κρατήσκει στ' αυτιά μου!

Είπε φρενιτό να νομίζης σέ κάθε στιγμή ότι ύπάρχει κάποι ένα μηχανημα, που θα σκόσει ξεαφνα καί θα σκορπάση γύρω του τόν θάνατο! Νά τό ξεφνης αυτό... καί να μην ξεφνης που εινε τό μηχανημα! Είμαι πολύ ενθουσιασμένη που βροιάσαστε έδώ καί με βεβαιώνετε πως δέν άκούγεται αυτό τό τικ-τάκ. Φαίνεται πως εινε τό αίμα μου που χτυπάει, πω δυνατά μέσα στίς φλέβες μου. Μά άκούσατε! Άκούσατε!....

— Ναι, άκούω οαί τό πορδ. Κάποιος μιλάει! κάποιος κλαίει!....

— Σούτ! Έκανε ή Ματρένα Πετρόβνα, βάζοντας τό δάχτυλό τής στό στόμα του Ρουλιταμπιλ. Είπε ό στρατηγός... ό στρατηγός... που ό δνεεις εστα!

Καί τόν παρέσυρε μέσα στην τραπεζαρία, σέ μιιά γωνία, άπ' όπου δέν άκούγοντοσαν παιιά οι στεναγμοί. Έκει ή στρατηγίνα άρχισε να φιλιαρή, σάν να ήθελε να στρέψη άλλού την προσοχή του Ρουλιταμπιλ.

— Σταθήτε! του είπε. Μιλώσατε να ρολόγια. Ό σύζυγός μου είχε ένα ρολόι που τό σταμάτησα, γιατί πολλές φορές τρώμαζα, άκούγοντας τό τικ-τάκ του μέσα στην τσέπη του γλέντου του.

— Κυρία, τή δίκωψε ό Ρουλιταμπιλ. (Η Ματρένα Πετρόβνα δέν ήξερε, ότι δέν μπορούσε κανείς ν' άπαχολήση ποτέ την προσοχή του Ρουλιταμπιλ). Κυρία... κάποιος στενάζει άκόμα στό έπάνω πάτωμα....

— Δέν εινε τίποτε, μικρό μου. Ό στρατηγός περνάει μερικές νύχτες άσχημα. Δέν μπορει να κοιμηθη, άν δέν πάρει ναρκωτικό... καί τό ναρκωτικό του φέρνει πιστό. Άκούσατε, θα σάς διηγηθώ πως έγινε ή τρίτη άπόπειρα κα' έτσι θα καταλάβετε γιατί άκούω πάντα στ' αυτιά μου αυτό τό καταραμένο τικ-τάκ.

» Ένα βράδυ βροιάζονιν μέσα στην κάμαρα του στρατηγού, ό όποιος μόλις είχε άπακομηθεί, όταν ξεαφνα άκουσα ένα τικ-τάκ. Όλα τά ρολόγια ήσαν σταματημένα άπό μέσα την ίδια.

βγαίνετε λοιπόν τί τρόπο μου προκάλεσε αυτό τό τικ-τάκ. Στερέλαμένη γύρωα τό κεφάλι μου προς όλες τις μεριές καί καταλάβαινα καθαρά πως ό κρότος άκούγόταν μεσ' άπό την κάμαρα. Ό στρατηγός κοιμόταν πάντοτε καί τό τικ-τάκ εξακολουούσε. Στριφογύριζα όλόγυρά μου σάν τρολί. Η κάμαρα ήταν βυθισμένη σέ μισοσκόαδο καί μου ήταν άδύνατο ν' άνάγω λάμπα, γιατί μου φαινόταν πως δέν θα τρούταναι κα' ότι τό τρομερό μηχανημα θα έσπασε άπό στιγμή ε στιγμή. Σοσιαστρια κάτω καί κάλληρα τό αυτί μου στό πάτωμα. Ό κρότος άκούγόταν άπό έπάνω μου, μά πού; Έπρεζε προς τό τζάμα, έλπιώντας ότι, παρ' όλες τις διαταγές μου, είχαν ξεανακουνηθεί τό ρολόι. Μά όχι! Τό ρολόι δέν δουλεύει. Τέλος μου φάνηκε, ότι τό τικ-τάκ άκούγόταν άπ' τό κρεβάτι του στρατηγού, ότι τό ερωματικό μηχανημα βροιάζονιν μέσα στό ίδιο τό κρεβάτι. Ό στρατηγός τότε έάντησε καί μου φώναξε : «Τί ήν, Ματρένα; Τί έλεγε». Καί άνακουνησε στό κρεβάτι του, ένδ' έγω του φώναζα : «Άκού! Άκού τό τικ-τάκ! Δέν άκούε τό τικ-τάκ». Τό άκούσω τικ-τάκ άκούγόταν τώρα κοντά μας, έπάνω στό τραπέζι. Μά δέν έπρεζε τίποτε άλλο έπάνω στό τραπέζι, ένδός άπό τό λάμπα, τό ποτήρι που περιείχε τό φάρμακο του στρατηγού κα' ένα εσχημένο δοχείο, στό όποιο είχα βάλει μόνη μου τό ίδιο πρωί μερικά άγρολιούλινδα.

* Ένοικισα τότε κάποια αντίσπασί κα' άκουσα καθαρά τό τικ-τάκ να προέρχεται μέσ' άπ' τό μπουνκέτο.

Κάτι με φώτισε ξεαφνα. Πρωίμα μ' ένα πήδημα στό τραπέζι κα' άρχσα με τά χέρια μου να πασπατίνω τά λουλούδια. Ένοικισα τότε κάποια αντίσπασί κα' άκουσα καθαρά τό τικ-τάκ να προέρχεται μέσα άπ' τό μπουνκέτο. Έξαλλη, άποφασισμένη, όρμαξα άμέσως την άνοδότημ κα' άπό τό άνοχτό πασάθρο την πέταξα κάτω στόν κήπο. Την ίδια στιγμή, ή μισόαιτα έσπασε μ' ένα τρομακτικό κρότο, πληρώνοντας μου άζετα σοβαρά τά χέρια. Στ' άλήθεια, μηχανή μου κα' άγαπημένη μου φίλε, εκείνη την ήμέρα ό θάνατος πέρασε δίπλα μου, μά ό Θεός κα' ό Χριστούλης μάς προστάτευσαν.

Καί ή Ματρένα Πετρόβνα, κίνοντας τό σημείο του σταυρού, έξακολουούσε:

— Όλα τά τζάμα του σπιτιού έσπασαν.

— Καί ή δεσποινίς Νατάσα, την δίκωψε ό Ρουλιταμπιλ, θα κατατρομάξει, άκούγοντας τόν κρότο τής ξεφνης.

— Όχι, του άπάντησε ή Ματρένα Πετρόβνα, γιατί ή Νατάσα δέν ήταν εκείνο τό βράδυ στό σπίτι. Είχε πάει σέ μιιά έσπεριδα τών γονέων του ύπασπιστου του πατέρα τής Βόρι καί πέρασε όλη τή νύχτα κοντά τους. Την άλλη μέρα, όταν ήβαιε τόν κινδύνο που αέτρεξε ό πατέρας τής, άρχισε να τρέμη σύγκωμη. Ρίχτηκε κλαιοντας στην άγκαλιά του στρατηγού καί του όρμαζόνταν ότι δέν θ' άποκισάζε ποτέ παιιά άπ' τό σπίτι.

(Άκούσθε!)